

BESCHIKKING VAN DE PRESIDENT VAN HET GERECHT
14 oktober 1996 *

In zaak T-137/96 R,

Valio Oy, vennootschap naar Fins recht, te Helsinki, vertegenwoordigd door F. Herbert en D. M. Tomasevic, advocaten te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg ten kantore van C. Zeyen, advocaat aldaar, Rue Ermesinde 67,

verzoekster,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door X. Lewis, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij C. Gómez de la Cruz, lid van haar juridische dienst, Centre Wagner, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging van een „beschikking” van de Commissie, vervat in een brief van 25 juni 1996 aan de permanente vertegenwoordiger van de Republiek Finland bij de Europese Unie en aan verzoekster ter kennis gebracht door de Finse nationale voedingsmiddeldienst, voor zover deze de merken „Voilevi” en „Voimariini” betreft,

geeft

* Procestaal: Engels.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

de navolgende

Beschikking

De juridische context, de feiten en het procesverloop

- 1 De vennootschap Valio Oy (hierna: „Valio”) fabriceert produkten van samengestelde vetten, die zij in Finland op de markt brengt onder de merknamen „Voimariini” en „Voilevi”. Deze zijn in 1979 respectievelijk 1987 gedeponereerd en worden sindsdien door deze onderneming gebruikt.
- 2 Op 1 januari 1996 is verordening (EG) nr. 2991/94 van de Raad van 5 december 1994 tot vaststelling van normen voor smeerbare vetprodukten (PB 1994, L 316, blz. 2; hierna: „de verordening”) in werking getreden. Hierin zijn op de grondslag van artikel 43 EG-Verdrag normen vastgesteld voor het in de handel brengen van vaste vetten voor menselijke consumptie (boter, margarine en melanges). Met de verordening wordt blijkens de considerans beoogd verwarring bij de consument te voorkomen door vast te leggen dat benamingen als „boter”, „margarine” en „melange” slechts mogen worden gebruikt voor bepaalde categorieën produkten waarvan de samenstelling en het vetgehalte duidelijk zijn bepaald.
- 3 In de eerste alinea van artikel 2, lid 2, van de verordening is dan ook bepaald, dat voor de onder de verordening vallende produkten in beginsel slechts de in de bijlage vermelde verkoopbenamingen zijn toegestaan. In de tweede alinea is bovendien bepaald: „De verkoopbenamingen van de bijlage zijn uitsluitend bestemd voor de daar omschreven produkten.”

- 4 De verordening schrijft met name voor, dat de verkoopbenaming „boter” uitsluitend is bestemd voor produkten met een melkvetgehalte van ten minste 80 %, terwijl de verkoopbenamingen „margarine” en „melange” uitsluitend zijn bestemd voor produkten verkregen uit plantaardige en/of dierlijke vetten, respectievelijk voor produkten verkregen uit een melange van plantaardige en/of van dierlijke vetten.

- 5 Volgens artikel 2, lid 2, derde alinea, eerste streepje, zijn bovenstaande bepalingen echter niet van toepassing „op de aanduiding van produkten waarvan de exacte aard vanwege traditioneel gebruik duidelijk is bepaald en/of wanneer de aanduiding duidelijk gebruikt wordt om een kwaliteitskenmerk van het produkt te beschrijven”. De Commissie is op grond van artikel 8 van dezelfde verordening bevoegd de bepalingen ter uitvoering daarvan vast te stellen volgens de beheerscomitéprocedure, geregeld in artikel 30 van verordening (EEG) nr. 804/68 van de Raad van 27 juni 1968 houdende een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector melk en zuivelprodukten (PB 1968, L 148, blz. 13) en in artikel 38 van verordening nr. 136/66/EEG van de Raad van 22 september 1966 houdende de totstandbrenging van een gemeenschappelijke ordening der markten in de sector oliën en vetten (PB 1966, blz. 3025). Volgens artikel 8 kunnen bovenbedoelde bepalingen ter uitvoering van de verordening met name betrekking hebben op de lijst van de in artikel 2, lid 2, derde alinea, eerste streepje, bedoelde produkten, op grond van de door de Lid-Staten aan de Commissie toegezonden lijsten.

- 6 In artikel 10 van de verordening is bepaald: „Elke Lid-Staat stelt de daadwerkelijk toe te passen sancties in geval van inbreuk op deze verordening en, in voorkomend geval, de voor de uitvoering van deze verordening dienstige maatregelen vast. De Lid-Staten stellen de Commissie vóór 1 januari 1997 in kennis van de betrokken sancties en maatregelen.”

- 7 Vaststaat dat de door Valio onder de merknamen „Voimariini” en „Voilevi” verkochte produkten niet aan de in de verordening vastgestelde criteria voor boter voldoen. Blijkens de processtukken staan op de verpakking behalve de merknaam de door de verordening voorgeschreven verkoopbenaming, te weten „melange” en „halfvolle melange” — in het Fins „rasvascos” en „rasvascos 40” —, alsmede de samenstelling van het produkt vermeld.

- 8 Het onderhavige geschil vloeit voort uit het feit, dat beide door Valio gebruikte merknamen het woord „boter” bevatten. In het Fins betekent „voi” namelijk „boter”. De namen „Voilevi” en „Voimariini” hebben geen specifieke betekenis.
- 9 Uit de opmerkingen van partijen blijkt, dat er een aantal gezamenlijke bijeenkomsten tussen het beheerscomité voor de sector melk en zuivelprodukten en het beheerscomité voor de sector oliën en vetten heeft plaatsgevonden om, onder meer, de uitlegging en de toepassing van de verordening te bespreken. In het kader daarvan heeft de Commissie de nationale ambtenaren medegedeeld, dat merknamen ook tot de werkingssfeer van de verordening behoorden. De Finse autoriteiten hebben de Commissie vervolgens om haar standpunt gevraagd over de verenigbaarheid met de verordening van diverse Finse merknamen, waaronder „Voilevi” en „Voimariini”.
- 10 In een brief van 25 juni 1996 aan de permanente vertegenwoordiger van de Republiek Finland bij de Europese Unie heeft de Commissie deze in antwoord op zijn brief van 5 maart 1996 en op de tijdens de laatste vergadering van het beheerscomité gestelde vragen medegedeeld, dat artikel 2, lid 2, van de verordening, volgens hetwelk bepaalde verkoopbenamingen zoals „boter” en „margarine” uitsluitend zijn bestemd voor de produkten waarvan de samenstelling overeenkomt met de definitie in de bijlage bij de verordening, „ook geldt voor enkele vóór de vaststelling van de verordening gedeponeerde merken die het woord boter, margarine, enz. bevatten. Deze merknamen mogen niet langer worden gebruikt. Anders zou de consument volledig in verwarring worden gebracht en zouden de bepalingen van de verordening kunnen worden omzeild.” Zij komt tot de conclusie dat, gelet op bovengenoemde feiten, „de Finse merknamen ‚Voilevi’ en ‚Voimariini’ [alsmede drie andere merken waarvan verzoekster geen houdster is] niet langer mogen worden gebruikt”.
- 11 In een speciaal aan verzoekster gerichte brief van 22 augustus 1996, waarbij vorennoemde brief van de Commissie van 25 juni 1996 was gevoegd, stelde de Finse nationale voedingsmiddelendienst, na eraan te hebben herinnerd dat de verordening op 1 januari 1996 in werking was getreden, het volgende:

„Na overleg met de Finse nationale voedingsmiddelendienst hebben de Finse bedrijven in de sector levensmiddelen en dranken informatie verstrekt over mogelijke overgangspannen voor wijzigingen in de specificaties van de samenstelling en de verpakking van de betrokken produkten (...) In september zal de Finse nationale voedingsmiddelendienst de met het toezicht op de levensmiddelen belaste gemeentelijke instanties instructies aangaande de toepassing van de verordening doen toekomen.

De wijzigingen betreffen ook merknamen waarin het woord ‚boter‘ voorkomt, terwijl het produkt geen boter is volgens de definitie van de verordening. Op 25 juni 1996 heeft de directeur-generaal van DG IV van de Europese Commissie zijn standpunt bekendgemaakt inzake enkele Finse merknamen die volgens de Commissie niet langer mogen worden gebruikt.

De Finse nationale voedingsmiddelendienst doet u ter informatie de brief van de Europese Commissie toekomen en vraagt de producenten en importeurs vóór eind september 1996 de naar aanleiding van deze brief genomen maatregelen mede te delen.”

- 12 Bij op 9 september 1996 ter griffie van het Gerecht ingeschreven verzoekschrift heeft verzoekster beroep ingesteld tot nietigverklaring van de „beschikking” van de Commissie, vervat in de brief van 26 juni 1996 aan de permanente vertegenwoordiger van de Republiek Finland bij de Europese Unie, voor zover deze de merken „Voilevi” en „Voimariini” betreft.
- 13 Bij op 9 september 1996 ter griffie van het Gerecht neergelegde afzonderlijke akte heeft verzoekster krachtens artikel 185 van het Verdrag verzocht om opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling. De Commissie heeft haar schriftelijke opmerkingen over dit verzoek ingediend op 20 september 1996. Partijen zijn in hun mondelinge opmerkingen gehoord op 27 september 1996. Tijdens deze terechtzitting heeft verzoekster tevens geconcludeerd tot verwijzing van de Commissie in de kosten van het kort geding.

In rechte

- 14 Ingevolge de artikelen 185 en 186 EG-Verdrag en artikel 4 van besluit 88/591/EGKS, EEG, Euratom van de Raad van 24 oktober 1988 tot instelling van een Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen (PB 1988, L 319, blz. 1), zoals gewijzigd bij besluit 93/350/Euratom, EGKS, EEG van de Raad van 8 juni 1993 (PB 1993, L 144, blz. 21) en bij besluit 94/149/EGKS, EG van de Raad van 7 maart 1994 (PB 1994, L 66, blz. 29), kan het Gerecht, indien de omstandigheden naar zijn oordeel zulks vereisen, opschorting van de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling bevelen of andere noodzakelijke voorlopige maatregelen gelasten.
- 15 Artikel 104, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering bepaalt, dat een verzoek om opschorting van de tenuitvoerlegging slechts kan worden ontvangen indien de verzoeker tegen de betrokken handeling beroep heeft ingesteld bij het Gerecht. Ingevolge lid 2 van dat artikel moeten verzoeken tot verkrijging van voorlopige maatregelen een duidelijke omschrijving van de omstandigheden bevatten waaruit het spoedeisend karakter blijkt, alsmede de middelen, zowel feitelijk als rechtens, op grond waarvan de voorlopige maatregel waartoe wordt geconcludeerd, aanvankelijk gerechtvaardigd voorkomt. De gevraagde maatregelen moeten een voorlopig karakter hebben in die zin, dat zij de beslissing ten gronde niet mogen prejudiciëren (zie beschikking van de president van het Gerecht van 3 juni 1996, zaak T-41/96 R, Bayer, Jurispr. 1996, blz. II-381, r. o. 13).

*De gestelde kennelijke niet-ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak***Argumenten van partijen**

- 16 Verzoekster betoogt, dat volgens vaste rechtspraak het probleem van de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak niet in het kader van een kort geding moet worden onderzocht, omdat anders de grond van de zaak wordt geprejudicieerd (zie beschikkingen van de president van het Hof van 8 april 1987, zaak 65/87 R, Pfizer, Jurispr. 1987, blz. 1691, en 13 juli 1988, zaak 160/88 R, FESA e. a., Jurispr. 1988, blz. 4121). In casu strekt het beroep in de hoofdzaak tot nietigverklaring van een beschikking die verzoekster rechtstreeks en individueel raakt. Het kan niet als kennelijk ongegrond worden beschouwd en de kwestie van de ontvankelijkheid is dan ook niet aan de orde in de kort-gedingprocedure.

- 17 De Commissie betwist de ontvankelijkheid van het verzoek in kort geding, stellende dat het beroep in de hoofdzaak kennelijk niet-ontvankelijk is. Zij voert in de eerste plaats aan, dat de bewuste brief geen rechtsgevolgen heeft en derhalve niet vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring in de zin van artikel 173 van het Verdrag, overeenkomstig vaste rechtspraak (zie met name arrest van 11 november 1981, zaak 60/81, IBM, Jurispr. 1981, blz. 2639). De brief is namelijk geen maatregel ter uitvoering van een verordening; daarmee zijn de Lid-Staten belast. Het betreft slechts een antwoord op een vraag die een nationale instantie haar in het kader van de samenwerking tussen de Commissie en de nationale autoriteiten heeft gesteld over de uitlegging van de verordening door haar diensten.
- 18 In de tweede plaats betoogt de Commissie, dat de rechtsgevolgen die volgens verzoekster uit de brief voortvloeien, te weten het verbod om haar produkten in de handel te brengen onder de door haar gedeponeerde merknamen, voortspuiten uit de verordening zelf. Tegen de verordening is echter geen rechtstreeks beroep meer mogelijk.
- 19 In de derde plaats, zelfs al zou de brief een bindende beschikking zijn — hetgeen de Commissie bestrijdt —, dan nog wordt verzoekster er niet rechtstreeks en individueel door geraakt. Hij heeft namelijk betrekking op alle in Finland bekende merken waarin het Finse woord „voi” (boter) voorkomt en kan hoogstens bindend zijn voor de Finse autoriteiten wat de uitlegging van de verordening betreft.
- 20 Ter terechtzitting heeft verzoekster de argumentatie van de Commissie bestreden. Zij betoogde, dat zelfs indien de brief geen besluit ter uitvoering van de verordening is, maar een document met informatie over de toepassing daarvan, zoals de Commissie stelt, het in de verordening specifiek voor verkoopbenamingen ingestelde verbod niettemin door die brief is uitgebreid tot de gedeponeerde merken. Hij gaat daarmee verder dan de verordening, zodat het door de Commissie opgeworpen vraagstuk van de ontvankelijkheid verband houdt met de grond van de zaak, net als in zaak C-202/88, Frankrijk/Commissie (zie de conclusie van advocaat-generaal Tesauro bij het arrest van 19 maart 1991, Jurispr. 1991, blz. I-1223, I-1239, punt 6). In casu hadden de betrokken ondernemingen na lezing

van de verordening niet kunnen vermoeden, dat deze ook voor de gedeponeerde merken gold. Deze ondernemingen hadden dan ook geen enkele reden om de mogelijkheid te overwegen binnen twee maanden na de bekendmaking ervan een rechtstreeks beroep tegen de verordening in te stellen. Bovendien waren zij dan gestuit op de moeilijkheid, aan te tonen dat de verordening hen rechtstreeks en individueel raakte.

21 Voorts blijkt, in tegenstelling tot wat de Commissie beweert, uit de brief van 22 augustus 1996 van de Finse autoriteiten aan verzoekster duidelijk, dat zij zich gebonden achtten door de in de brief van 25 juni 1996 vervatte beschikking van de Commissie. Daarom ook hadden zij de betrokken ondernemingen verzocht, een aantal reeds vele jaren bestaande gedeponeerde merken niet langer te gebruiken. In antwoord op een vraag van de president van het Gerecht over de door de Finse autoriteiten aan de verordening gegeven uitvoering, heeft verzoekster verklaard, dat nog geen formele beslissing was genomen, maar dat de Finse autoriteiten de betrokken ondernemingen in de brief van 22 augustus 1996 hadden gevraagd, welke maatregelen zij voornemens waren te nemen naar aanleiding van de brief van de Commissie van 25 juni 1996.

22 Indien het beroep in de hoofdzaak niet-ontvankelijk wordt verklaard, dreigt verzoekster alle rechtsbescherming te verspelen. Gezien het arrest van 9 maart 1994 (zaak C-188/92, TWD Textilwerke Deggendorf, Jurispr. 1994, blz. I-833), inmiddels vaste rechtspraak blijkens de conclusie van advocaat-generaal Jacobs van 19 september 1996 in de zaak Wiljo (zaak C-178/95, Jurispr. 1997, blz. I-585), zou verzoekster haar rechten namelijk mogelijk niet geldend kunnen maken voor de nationale rechter, omdat zij de in de bewuste brief vervatte beschikking van de Commissie had moeten aanvechten.

23 In antwoord op een vraag van de president van het Gerecht over de bevoegdheid van de Commissie krachtens artikel 2, lid 2, derde alinea, eerste streepje, en artikel 8 van de verordening om in bepaalde omstandigheden via de beheerscomité-procedure een ontheffing van het in artikel 2, lid 2, tweede alinea, neergelegde verbod toe te staan, heeft verzoekster verklaard dat deze ontheffingsmogelijkheid naar haar mening niet voor merken geldt. Deze is bedoeld voor verkoopbenamingen en

impliceert dat een onderneming die om een ontheffing vraagt, de Commissie de exacte specificatie en fabricageformule van de betrokken produkten meedeelt, hetgeen geen problemen oplevert in het geval van generieke verkoopbenamingen. Deze procedure zou echter niet geschikt zijn voor gedeponeerde merken, aangezien eerbiediging van handels- en fabrieksgeheimen niet is gegarandeerd.

- 24 Verzoekster heeft er ter terechtzitting evenwel op gewezen, dat verlening van een ontheffing krachtens artikel 2, lid 2, derde alinea, niet de enige maatregel is die de Commissie krachtens artikel 8 kan nemen in het kader van de beheerscomitéprocedure. Uit de bewuste brief blijkt namelijk expliciet, dat deze de „toepassing van de verordening” betref. In de brief van de Commissie werd niet ingegaan op de vraag, of de door verzoekster gebruikte merken voor ontheffing in aanmerking kwamen. Integendeel, ontheffing werd daarin duidelijk uitgesloten.
- 25 De Commissie heeft ter terechtzitting de stelling van verzoekster, dat de brief een maatregel krachtens artikel 8 van de verordening is, bestreden.
- 26 In antwoord op een vraag van de president van het Gerecht heeft zij tevens verklaard, dat het bij de lijst van produkten waarvoor de in artikel 2, lid 2, derde alinea, eerste streepje, bedoelde ontheffing geldt en die zij krachtens artikel 8 van de verordening bevoegd is op te stellen op basis van de door de Lid-Staten toegezonden lijsten, gaat om één lijst die wordt opgesteld na bestudering van alle door de Lid-Staten verstrekte lijsten. De Commissie heeft alle door de Lid-Staten opgestelde lijsten ontvangen, waaronder die van de Finse autoriteiten; de merken „Voilevi” en „Voimariini” kwamen daarop evenwel niet voor. Thans legt zij de laatste hand aan een eerste ontwerp-lijst, die zij zal voorleggen aan het beheerscomité.

Beoordeling door de rechter in kort geding

- 27 Volgens vaste rechtspraak moet het probleem van de ontvankelijkheid van het beroep in de hoofdzaak in beginsel niet worden onderzocht in het kader van een kort geding. Het dient te worden aangehouden tot het onderzoek van het beroep in de hoofdzaak — tenzij dit voorshands kennelijk niet-ontvankelijk voorkomt — teneinde de beslissing van het Gerecht in de hoofdzaak niet te prejudiciëren (zie beschikking van de president van het Hof van 27 juni 1991, zaak C-117/91 R, *Bosman*, Jurispr. 1991, blz. I-3353, r. o. 7, en laatstelijk beschikking van de president van het Gerecht van 26 augustus 1996, zaak T-75/96 R, *Söktas*, Jurispr. 1996, blz. II-859, r. o. 16).
- 28 Gelet op de omstandigheden van de zaak en de argumenten van partijen dient de rechter in kort geding te toetsen, of het beroep in de hoofdzaak, strekkende tot nietigverklaring van de „beschikking” vervat in de brief van de Commissie van 25 juni 1996, voorshands als kennelijk niet-ontvankelijk moet worden beschouwd.
- 29 In het bijzonder dient het rechtskarakter van deze brief te worden onderzocht. Gezien de vaste rechtspraak is de brief namelijk slechts te beschouwen als een handeling waartegen krachtens artikel 173 van het Verdrag beroep open staat, indien hij rechtsgevolgen kan sorteren, hetgeen de Commissie bestrijdt (zie met name arrest Hof van 11 november 1981, zaak 60/81, *IBM*, Jurispr. 1981, blz. 2639, alsmede beschikkingen Hof van 8 maart 1991, zaken C-66/91 en C-66/91 R, *Emerald Meats*, Jurispr. 1991, blz. I-1143, r. o. 26, en van het Gerecht van 21 oktober 1993, zaken T-492/93 en T-492/93 R, *Nutral*, Jurispr. 1993, blz. II-1023, r. o. 24).
- 30 Volgens het institutionele stelsel van de Gemeenschap en de regels die de bevoegdheidsverdeling tussen de Gemeenschap en de Lid-Staten beheersen, is het bij gebreke van een andersluidende bepaling van gemeenschapsrecht de taak van de Lid-Staten, op hun grondgebied zorg te dragen voor de uitvoering van de

gemeenschapsregelingen, inzonderheid in het kader van het gemeenschappelijk landbouwbeleid (zie arrest Hof van 7 juli 1987, gevoegde zaken 89/86 en 91/86, *Etoile commerciale* en *CNTA*, *Jurispr.* 1987, blz. 3005, r. o. 11).

- 31 In artikel 8 van de verordening wordt de Commissie duidelijk de bevoegdheid verleend om volgens de beheerscomitéprocedure de bepalingen ter uitvoering van de verordening vast te stellen. Verweerster heeft aldus de uitsluitende bevoegdheid om de lijst van de in artikel 2, lid 2, derde alinea, eerste streepje, bedoelde produkten waarvoor het verbod om de gereglementeerde verkoopbenamingen te gebruiken niet geldt, op te stellen en om de diverse technische voorschriften voor de toepassing van de verordening vast te leggen.
- 32 In tegenstelling tot de regeling van de wijze van toepassing van de bepalingen van de verordening, is de uitvoering van deze bepalingen en met name van het verbod om de gereglementeerde verkoopbenamingen te gebruiken voor produkten die niet aan de desbetreffende in de bijlage bij de verordening vastgestelde eisen voldoen, een uitsluitende bevoegdheid van de Lid-Staten. Deze bevoegdheid van de Lid-Staten om niet alleen individuele besluiten ter uitvoering van de verordening, maar ook algemene uitvoeringsmaatregelen te nemen, wordt bevestigd door artikel 10 van de verordening, waarin is bepaald: „Elke Lid-Staat stelt de daadwerkelijk toe te passen sancties in geval van inbreuk op deze verordening en, in voorkomend geval, de voor de uitvoering van deze verordening dienstige maatregelen vast. De Lid-Staten stellen de Commissie vóór 1 januari 1997 in kennis van de betrokken sancties en maatregelen.”
- 33 In deze juridische context dient te worden nagegaan, of de bestreden brief, gezien de structuur van de verordening, voorshands kan worden opgevat als een beschikking van de Commissie op grond van artikel 8 van de verordening, zoals verzoeker stelt, dan wel of het op het eerste gezicht slechts een niet-bindend advies betreft, gegeven door de Commissie op verzoek van de bevoegde nationale autoriteiten in het kader van hun onderlinge samenwerking overeenkomstig artikel 5 van het Verdrag.

- 34 Inhoud, vorm, noch context van de brief duiden erop, dat het hier om een beschikking van de Commissie op grond van artikel 8 van de verordening gaat. In de brief staat immers expliciet, dat de betrokken Lid-Staat desgevraagd wordt geïnformeerd over de toepassing van de verordening. Hij heeft met name betrekking op de uitlegging van artikel 2, lid 2, tweede alinea, waarin is bepaald: „De verkoopbenamingen van de bijlage zijn uitsluitend bestemd voor de daar omschreven produkten.” Daarbij wordt opgemerkt, dat deze bepaling ook geldt voor een aantal merknamen waarin bij voorbeeld het woord „boter” voorkomt, waarna wordt geconcludeerd dat de Finse merknamen „Voilevi” en „Voimariini” niet langer mogen worden gebruikt.
- 35 Bedoelde brief van de Commissie aan de permanente vertegenwoordiger van de Republiek Finland bij de Europese Unie heeft derhalve op het eerste gezicht slechts betrekking op de uitlegging van de bepaling van de verordening die verbiedt om bepaalde verkoopbenamingen te gebruiken voor andere produkten dan die waarvoor zij bij uitsluiting zijn bestemd, een en ander ten behoeve van de uitvoering van die bepaling, die uitsluitend bij de betrokken Lid-Staat berust, zoals uitdrukkelijk wordt bevestigd in artikel 10 van de verordening. Zoals verzoekster ter terechtzitting overigens zelf heeft toegegeven, wordt niet ingegaan op de vraag, of het gebruik van de namen „Voilevi” en „Voimariini” voor het in de handel brengen van melanges in aanmerking zou kunnen komen voor een ontheffing van genoemd verbod op grond van artikel 2, lid 2, derde alinea, eerste streepje, van de verordening. De brief kan derhalve niet worden opgevat als een beschikking in verband met de vaststelling door de Commissie van de lijst van de onder die bepaling vallende produkten volgens de procedure van artikel 8 van de verordening. Hij houdt evenmin verband met de vaststelling van de technische voorschriften voor de toepassing van de verordening, waartoe artikel 8 de Commissie eveneens de bevoegdheid verleent.
- 36 Aangezien de uitvoering van de bepaling van de verordening, over de uitlegging waarvan de Commissie in de bestreden brief haar standpunt kenbaar maakt, blijkens artikel 10 van de verordening bij de Lid-Staten berust, heeft de Commissie geen enkele bevoegdheid om beslissingen te nemen met betrekking tot de uitlegging daarvan. Overeenkomstig vaste rechtspraak kon de Commissie in de bestreden brief slechts een opvatting kenbaar maken, die de nationale autoriteiten niet bindt en de rechtspositie van verzoekster niet aantast (zie arrest Hof van 27 maart 1980, zaak 133/79, Sucrimex en Westzucker, Jurispr. 1980, blz. 1299, r. o. 16, en de reeds aangehaalde beschikking in de zaak Nutral, r. o. 25-29).

- 37 Hieruit volgt, dat de bestreden brief niet kan worden beschouwd als een beschikking die de rechtspositie van verzoekster zou kunnen aantasten.
- 38 Aangezien de uitvoeringsbesluiten, met name van het in artikel 2, lid 2, tweede alinea, van de verordening neergelegde verbod, door de bevoegde nationale autoriteiten worden genomen, dient verzoekster, indien de nationale autoriteiten zich aansluiten bij de niet-bindende uitlegging die de Commissie in de bestreden brief heeft voorgesteld, te gelegener tijd gebruik te maken van de haar naar nationaal recht openstaande rechtsmiddelen om voor de nationale rechter op te komen tegen de jegens haar genomen maatregelen.
- 39 In dat geval kan de nationale rechter het vraagstuk van de uitlegging of de geldigheid van de verordening zo nodig voorleggen aan het Hof.
- 40 Op dit punt verschilt het onderhavige geding namelijk van de zaak TWD Textilwerke Deggendorf (reeds aangehaald) waarop verzoekster zich ter terechtzitting heeft beroepen. Anders dan in laatstgenoemde zaak, is er in casu met betrekking tot de litigieuze merken van verzoekster geen uitvoeringsbesluit van het in artikel 2, lid 2, tweede alinea, van de verordening neergelegde verbod genomen door de Commissie — die ter zake niet bevoegd was. Bijgevolg vallen de maatregelen ter uitvoering van deze bepaling van de verordening niet onder het rechtstreekse toezicht van de gemeenschapsrechter, daar de controle van de geldigheid van nationale maatregelen ter uitvoering van de verordening de taak van de bevoegde nationale rechter is (zie arrest Gerecht van 11 juli 1996, zaak T-271/94, Branco, Jurispr. 1996, blz. II-749, r. o. 53).
- 41 Gezien het bovenstaande, lijkt het beroep in de hoofdzaak, strekkende tot nietigverklaring van de brief van de Commissie van 25 juni 1996, voorshands kennelijk niet-ontvankelijk bij gebreke van een voor beroep vatbare handeling in de zin van artikel 173 van het Verdrag.

- 42 Het onderhavige verzoek in kort geding dient derhalve eveneens als niet-ontvankelijk te worden afgewezen.

DE PRESIDENT VAN HET GERECHT

beschikt:

- 1) Het verzoek in kort geding wordt afgewezen.
- 2) De beslissing omtrent de kosten wordt aangehouden.

Luxemburg, 14 oktober 1996.

De griffier

H. Jung

De president

A. Saggio